

Een ingrijpende gebeurtenis werd eerder vaak in dichtvorm verder verteld.

Van de grote brand in Beilen op 8-8-1820 werden meerdere gedichten geschreven. Vermoedelijk is dit de eerste, geschreven door Pieter Hunse.

De grote brand in Beilen op 8 augustus 1820

Ach, wat ligt het hier beklaglijk
Alles is hier omgekeerd.
Schoone huizen, zeer behaaglijk,
Zijn nu thans tot asch verteerd.
Ieder had met vlijt en zorgen
Ingezameld wat men kon.
Vlas en hooi was meest geborgen,
Dat men hier in veelheid won.

Niets deed onzen welvaart storen,
Elk was bezig op het land.
En men bracht het lieve koren
Met veel blijdschap in den band.
Maar wat ziet men nu gebeuren?
Een zoo'n onverziene slag
Doet een steenen hart hier treuren
In 't begin van dezen dag.

Nu steeg voor het oog der volken
Even over negen uur
Rook en damp tot in de wolken,
En helaas, men zag het vuur.
Huilen, kermen, jam'ren, klagen
Doet het hart, vervuld met schrik.
Elk stond nu geheel verslagen
In dit treurig oogenblik.

Zij die hier afwezig waren
Hadden pas de klok gehoord,
Of men kwam met hele scharen
Uit het veld of d'akkers voort.
Elk liep toe en deed zijn beste,
Want hier was niet lang meer tijd.
Wat men had, zag men voor 't leste,
En men was alles kwijt.

Men ging zelf het leven wagen
Om in dezen naren stand
Hier en daar wat uit te dragen
't Geen nog buiten is verbrand.
Daar viel balken, sporen neder,
Ginds vloog dak van huis en schuur,
Daar verspreidt de rook zig weder,
Het stond al in vlam en vuur.

Droefheid liet alom zich horen,
Daar men nergens uitkomst ziet.
Hier had de man zijn vrouw verloren,
De moeder wist haar kinderen niet.
Wie kan dit toneel bepalen?
Deze ramp die kent geen maat.
Om hier alles op te halen,
Daar is niemand toe in staat.

Achtenzeventig schoone huizen
Hoe weleer zeer wel in stand,
Zag men door het vuur vergruizen,
Zijn geheel in d'asch verbrand.
Men telt hier de huisgezinnen,
Die voorheen in rust en vree
Spijs en drank hier mogten winnen,
't Zaam op honderd en op twee.

Zij die in het noodlot delen
Rekend'men zoo klein en groot
Bijna op 400 zielen;
Daar bleef slechts maar een ter dood.
Hoe menig mensch lag nu te zugten,
't Goed dat men had bijeen gebracht,
Waar zou men daarmede vlugten
Voor hat nad'ren van de nagt?

Nu riep elk met harde tranen
Zijnen God de Heeren aan,
Om ons uitkomst nu te banen.
En ons allen bij te staan.
Onze buurgenoten zagen
Ons ellend'en droevig kruis,
Haalden ons met paard en wagen
Met ons goed bij hen in huis.

Het bestuur van onze zaken
Zorgde voor ons in den nood;
Gingen spoedig reg'len maken,
Zonden aan een ieder brood.
Nu ging men het al verlaten,
't Schoone Beilen lag verwoest.
Zugten, klagen kon niet baten,
Wijl men nu vertrekken moest.

Maar wat stond ons nu te wagten?
Op een bedde als weleer
Konden velen niet vernagten,
Men lag maar zoo in 't stroo ter neer.
Zoo ziet men nu de winter nad'ren,
Waarvoor zo menigeen hier beeft.
Ja, noch wij, noch onze vad'ren
Hebben nooit zoo'n tijd beleeft.

Geschreven door Pieter Hunse.